

Melih Elhan

Kedi Tedirginliği

Ŗiir

KİTAP CUMHURİYETİ

MELİH ELHAN

Kedi Tedirginliği

Şiir

KİTAP CUMHURİYETİ

Kitaplar özgürlük ister!

Temmuz 2021

Kitap Cumhuriyeti

kitapcumhuriyeti@edebiyathaber.net

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yazılı izin olmaksızın edebiyathaber.net haricindeki bir internet sitesinde yayınlanamaz ve basılı hale getirilemez. Ticari mal değildir; satılamaz.

Yayın Yönetmeni: Emrah Polat

Editör: Ömer Turan

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

keci tedirginliği (2002 - 2011)
(1.baskı Hayâl Yayınları-kasım 2011)

2012 ÇAĞSAD Abdülkadir Bulut Şiir Ödülleri
“Övgüye Değer Eser” Ödülü

“Selma’ya...”

Melih Elhan, 1962 İzmir doğumlu. Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okudu. 9 Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sinema Bölümü'nden mezun oldu.

2002'den beri dergilerde şiirleri yayınlanıyor. 2011'de Hayâl Yayınları'ndan "Kedi Tedirginliği" adlı kitabı yayımlandı. Bu kitapla, 2012 ÇAĞSAD Abdülkadir Bulut Şiir Ödülleri'nde "Övgüye Değer Eser" ödülünü aldı.

"Edebiyat Sokağının Keskin Dilli Bıçkını Metin Eloğlu'nun Bir Dönem Şiiri "Fantiri Fitton"u Okuma Denemesi" adlı incelemesi, 2013 Arkadaş Z. Özger Bir Şiiri İnceleme Ödülü'nde yayımlanmaya değer görüldü.

2020'de Klaros Yayınları'ndan "Dilsiz Uşak" adlı ikinci kitabı yayımlandı.

"At'ı Sürüyorum" adlı dosyası, 2021 Kemal Özer Şiir Ödülü'nde dosya dalında birincilik ödülünü aldı.

İÇİNDEKİLER

Kedi Tedirginliği	9
Sokağın Ağzı	11
Şair Evi/Şiir Evi	12
Göl İyimserliği	13
Gölgemi, Usulca	15
Yaz Bozumu	16
Gögünüz	17
Aşık	18
Ortakçı	19
Soğuşun Ninnisi	20
Sanırım Böyle Bir Şey	21
Kıyısız	22
Boydan Boya Çıracak	24
İçimden Geçen	25
Rüya	27
Resim	29
Gece Treni	30
Kestanelerin Çizilme Zamanı	31
Sabırsız	33
Boşluk	34
Kış Sokağı	35
Su Damlası	36
Bir Gece Denizi	38
Bindokuzyüzaltmışdokuz	39
Öğle Uykusu	40
Güneş Lekeli	42
Kırda Gün Batımı	43
Lades	44
Eylül	46

Daha Sarı	47
Üç Sarnıç	48
Değişim/Dönüşüm	49
Sen Yaz	50
Kalıt	51
İlk Taş	52
Şiir Aldatması	53
Şükriye Hanım	54
Gölgem/Gölgeniz	56
Pastırma Yazı	57
Şiir ve Oyun	58
Gezgin	59
Kestane Kebap	60
Sır Dökülecek	61
Arkadaşım Rüzgâr	63
Kış Masalları I	64
Kış Masalları II	65
Kış Masalları III	66
Dün Evde Yoktu	67
Mevsimsiz Kahve	68
Öğle Uykuları	69
Terzi Masalı	71
Bol Masal	72
Eski Smyrna Havaları	73
Gölün Kâbusu	75
Kendiyle Kucaklaşır	77

KEDİ TEDİRGİNLİĞİ

zaman
tutsak camın içinde
çekiyor
kum tanelerinden tespihini
yürüyor
bir aşağı
bir yukarı

bir kedi tedirginliği
evin içinde

çok yer değiştirmiş
bir eşyanın yorgunluğu
yayıyor odalardan

soba
yaz uykusunda,
duyuluyor
yine de
belli belirsiz
oduncunun şarkısı

yastıklara gömülememiş
rüyalarla yaşıyor

ucu açık kalemle
yoruyor geceyi

her akşamüstü
balkonda beklenen baba
uzun zamandır
saksıların dibinde
bir çift ayakkabı

SOKAĞIN AĞZI

bahçe ağzını dayamış musluğa
belli ki içi yanmış
ıslatıyor güneşten sararmış saçlarını

balkonlar kedilere kalmış
misafir ağırlıyorlar
keyifli mırıltılarla

öyle ağır ki hava
kimse kaldırmaya yanaşmıyor

sokağın canı sıkkın
açmıyor bıçak ağzını

deniz
kışkırtan kokusuyla
derinlerine çekiyor şehri

güneşin kızgınlığı
suya dalınca geçiyor

ay'ı götürmeye çalışıyor
sarhoşun biri
yüreğinin korkusu yüzüne vurmuş

şehir üşüyor

ŞAIR EVİ/ŞİİR EVİ

üstü başı iğne iplik kumaş parçası
şairden yeni kalkmış
üstü başı sözcük kokuyor

raflarda tiril tiril kağıtlar
renk renk harfler çekmecelerde
henüz bitmiş bir şiir askıda
teğellenmiş sırasını bekliyor bir diğeri
kalemler hazır
ustalıkla batıp çıkmaya yaprağa

gün boyu nesnelere giydiliyor,
erkekleri, kadınları.
geri veriyor ağaca
rüzgârın üstünden çekip aldıklarını.
ıssız sokağa bir avuç bilye döküyor,
birden
kalabalık çocuk yüzleri,
çocuk sesleri

son provayı
ay ışığına saklıyor

GÖL İYİMSERLİĞİ

tutuyor,
bir gölün iyimserliğini
örnek alıyor
kendine

dışarda
utanmadan soyunan
bir ağacın güzelliği

kalem,
bir yontsalar ucunu
neler yazacağını düşünüyor

durup dururken
hiç baba olmadığı geliyor aklına
arka bahçelerde
büyüttüğü çocukluğu sayılmazsa

oda
ışığı özlüyor
karanlığa alışsa da gözleri

pazar
ne çabuk kayıp gidiyor
patenlerini giymiş
bir çocuk kimliğiyle

vaktidir
bir tutam ıhlamurla
harmanlamalı müziği
kış ki
içimizin demlenme zamanı

GÖLGEMİ, USULCA

şehre ilk
dokunuş,
penceresindendi bir trenin :

gökyüzü
- siyah beyaz bir fotoğraf karesi -
istasyon
- bir saatin telaşı -
dilenciler
- şehrin dökülen kuru yaprakları -

giderken
önce gölgemi
sildim, usulca

parmaklarımın arasından
kayan kimliksiz ve
kimsesiz bir dekor parçası

son dokunuş

YAZ BOZUMU

kuma saplı günebakanlar
kapanıyor birer ikişer
sabahı kedilerin
karşılamağı günler
geliyor

deniz, yazın
ayak izlerini siliyor
kumsaldan, rüzgâr
kokusunu,
parıltısı kayboluyor
gökte, deniz yıldızının

sessizlik çıkıyor
ortalığa, geziyor bahçeleri
çimen uzatıyor saçlarını,
ayva bırakıyor
ellerini, düşüyor daldan

karanlık, ıssızlık
ve rutubetle elele
geliyor,
yerleşiyor evlere

GÖĞÜNÜZ

göğünüz
karanlık
bir yüzle karşılıyor beni
dokunsam ağlayacak

bahçenize
giriyorum sessizce
sümbülleri, nergisleri
uyandırmaktan korkarak

düşten dokunmuş bir örtüyle
korunuyorsunuz
sabah serinliğinden
sarı bir ışık
geçtiğiniz odalarda
ve yoğun bir yasemin kokusu

harfleri siliyorum sözlüğümden
bütün sözcüklerin karşılığı siz

AŞIK

ay ışığını
pencereden alır eve,
gizlice.

ne kadar örtse de perdeyi
bir aydınlık evin içinde.

sabah olur
yalnızlığa uyanır
çarşafta ay ışığı bir leke.

ORTAKÇI

onu, siz şair bilirsiniz
bizim içinse
ortakçısı aşağı bağın

buralarda
üzüm son kez bakıp yaprağa
bırakınca kendini boşluğa
bağ bozulur
hayyam şiire çevirir
toplanan üzümü
basar fıçılara dize dize
kimsele söylemez formülünü
üzüm rengini verir şiire
şiir, kokusuyla sarar şarabı
yıllar içinde

fıçı eskirken mahzende
toprak testiye dönüşür
taşır kupağında şarabı
hayyam, yazar asmaya :
*“bu şarabı dilenci içti bey oldu gitti
bu şarabı tilki içti aslan kesildi
bu şarabı ihtiyar içti oldu delikanlı
delikanlı içti, ömrü bi uzadı, bi uzadı, bi uzadı”**

---

* Bugünün Diliyle Hayyam – A. Kadir

SOĞUĞUN NİNNİSİ

bütün kış
düşten mi ibarettir
yan yana sokulmuş
çiçek soğanlarına,
üzerlerine çekip toprağı
yumuşacık uyurlar

güneş çekinir
odalara girmeye
pencerelere dayar alnını
erkenden çekilir sokaklardan

soğuşun ninnisi
bozacının sesidir
sabırsız bekler
kavanozda leblebiler

sohbetiyle ısıtır
kömür,
ocakları anlatır,
kendini,
yeryüzüne çıkışını

SANIRIM BÖYLE BİR ŞEY

selda'ya...

iki çığlık arası...

kuytusuna çekildi gövdenin,
kaynağına.
sanki hiç doğmadı

fotoğraflar
biraz da
mumyasıdır insanın
ama silikleşir
aydınlığa çıkınca.
yüzle buluşamayan
bir ad olur
sonrası

yaprak düşmüştür bir kere,
bekler çürümeyi
sonrası...
sonrası
toz

KIYISIZ

kıyısız yaz
kitapların gölgesinde
masada bir şişe yalnızlık

eski zamanlardan
bir bekçi düdüğü
üfler, dağıtır karanlığı

fesleğen yorgun çıkar gecedен
hoyrat ellerin okşadığı bedeniyle

sabah esintisi
açık pencere arar
etrafını kollayarak

şehir
çekidüzen verir kendine
dükkân vitrinlerinde

sokak lambalarının
göz kapakları ağırlaşır

güneş
yakıcı güzelliği ile
görünür köşeden

ağustos
hızlı adımlarla geçer sokaktan

BOYDAN BOYA ÇIRAK

oğlumuz,
henüz kesilmiş
tahtanın ayartıcı
kokusunu şişeler
pazarda satmak için

yumuşacık yastıklara
çakıllar toplar, sokaklardan

saçlarını
rüzgârla tarar kadınların

atlıkarıncaları
salar çayırlara
lunaparklardan kaçırıp

ağaçlarla konuşur
yeni sözcükler öğrenir

çöpçatanlık yapar
evde kalmış kedilere

çıraktır da
terzi orhan'ın yanında
boydan boya
yırtılan denizi dikerler

İÇİMDEN GEÇEN

kimi dokundu geçti
biri içimden geçti

çatılar martısızdı daha
yazdı
güzdü
kıştı
bahçenin soluğunu kesiyordu güzelliğın
duvarları yosun tutmamıştı henüz
şeytan arabaları uçuşuyordu havada

geçtin içimden
en uzun gün
en uzun geceye bağlandı
anlamın,
anlamı bozup
yeniden kurarken
taşı yontuyor
taşa kazıyordu
yolculuğun uzunuyla
kavranabilirdi belki serüven

içimden geçtin
erkenden yandı sokağın lambası
bir salıncak zincirini kopardı
akşamsefası beklemedi geceyi

biri içimden geçti
dokunup geçenlere inat

RÜYA

bahçe
soluğunu veriyor
eve

yasemin
beyazlarını giymiş bu akşam
duruyor balkonun kenarında.
melisa
kokusuyla var ediyor kendini,
hoş geliyor, sefalar getiriyor
akşamsefası.

faytonlar, çingirak sesi...
ay ışığı
yer gösteriyor tahta iskemlede
gazoz tadında bir akşam
ayhan belgin'e aşık olacak

elimi uzatıyorum geceye
ses
koku
soluk
parmaklarıma bulaşıyor

yaz!
çoktan uyumuş
rüyalar görüyor
nemli yatağında

RESİM

çivinin soğukluğunu duydum
çivinin soğukluğunu duydu duvar,
ta içinde.
çivinin ucunda
belli belirsiz bir esinti
geçen bulutlar
ucunda çivinin
bir kadın, kırmızı elbiseli
ağaç altında oturuyor
üç erkekle konuşuyor havadan sudan.
duvara vuruyor
soluk sarısı güneşin

resim çıkıyor çerçeveden,
alıp başını gidiyor.
ressam çoktan unutmuş resmi
elinde fırçalar
çerçeveden kaçacak
yeni bir yaşam boyuyor.

GECE TRENİ

kampana sesi
yol kesiyor.
tren boyadı
geceyi yine,
içimize bakma vakti.

kedisiz sokak akşamları
kumrulu sabahları.

jazz, bir dilim
portakal
rengi ve tadı
yayıyor boşluğa,
içimize dokunma vakti

kristal dağıtıyor yansıyı.
şarabın beyazıyla
aydınlanıyor nesne

zaman alfabetesiz.
sabır taşta bilenirken
tren sestem
dumana geçiyor,
içimizle konuşma vakti

KESTANELERİN ÇİZİLME ZAMANI

erkekler soğuğu bekliyorlar
şehrin kapılarında
merasim, bando hepsi tamam
kadınlar kış sözcüklerini
indiriyorlar yüklüklerden, naftalin kokulu
yaşlılar masallara çalışıyor,
soba başında anlatılacak
çocuklar kışa yer açıyor rüyalarında
genç kızlar şişler ellerinde
kar motifleri düşürüyorlar
ipliğe, usul usul

kış
girişiyor şehrin kapılarından
naftalini silkilmiş, havalandırılmış
sözcükler kullanıma hazır
yaşlıların dudaklarından
dökülüyor masallar
rüyalarında üşümüş çocuklar
daha bir büzülüyor yatakta
genç kızlar
iki ters bir düz ederek ipliğı
karı çoğaltıyorlar
soba paylaşıyor
yumuşak ve kokulu sıcaklığını

kestanelerin çizilme zamanı

SABIRSIZ

taş da yorulur
su üstünde sekmekten
bırakır kendini

uyku koşar gelir
kapatır gözkapaklarımı
yumuşacık elleriyle
dizeler dağılır
dizlerimden düşen kitaptan

bir esinti bekler kokun
yanıma gelmek için,
sabırsız

herkes kat kat giyinirken
ağaç soyunur
sokağın ortasında, utanmadan

gece ergenliğe girer,
boyu uzar.
gündüz kısalır
yaşlanırken

‘tırnağın uzadığı hızla geçer zaman’

BOŞLUK

ansızın
nasıl da soyunmuştu
ağaç, coğrafyanı keşfederken
sabırsızca.
cama tutunmaya
çalışıyordu
bir kelebek, dudaklarım
alırken kokusunu
dudaklarının.
sesin,
bir alışkanlıktı çocuk
kulağımda

boşluğu öğrenmem
için, ayak izlerinin
kaybolması gerekiyormuş
odalarda

oysa dönmemek
için gemileri
yaktığım ateşimdin
sen.

KIŞ SOKAĞI

yağmursuz bir kış geçirdim,
gölgesiz,
ölü bir sokağın ucunda.

ne zaman bir yangın
baş gösterse gövdemde
bir avuç kum boğdu
sesini ateşin
hırçın bir deniz keserdi sözümü
sakinleşirdi okşayınca başını

oda dolusu mum
oda dolusu tütsü kokusu
rüzgâr geceleri uğrardı
ayak uçlarına basıp,
uzanırdı yanıma.

yağmursuz bir kış geçirdim,
yapraksız,
ağzımda bir yoksulluk
dilim acıyla tanışık

SU DAMLASI

yapraktan
bir su damlası düşüyor
yaprağa
mürekkep dağıldı dağılacak
kum donuyor saatin içinde
yine de zaman yürüyor
hafif aksasa da ayağı
çocuklarla buluşuyoruz sabah
bir set çekeceğiz sözcüklerden
nehirin kıyısına
bir yürek
bir de su kabarmasına
iyi geldiği söyleniyor
lütfen sözcük çalmayın setten
şiir ipliğine boncuk dizerken

sis koşarak geliyor karşıdan
korkmayın, girin içine
düşlerinizi çoğaltır,
kâğıt helva arası

su damlası çoğalıyor
yaprağın üzerinde
mürekkep iyice dağılıyor
yaprağın gözyaşları mı
bulutun gözyaşları mı
düşen su damlası

BİR GECE DENİZİ

gün çözüyor düğmelerini

yakamoz çırılçıplak suda
ışığından bir örtü atıyor karanlığa.

sessizlik, patladı patlayacak,
beklenen bir iğne ucu

kayık,
göğüs göğüse suyla
bir öpüyor, bir daha...

parlak, sessiz, tutkulu
şairini yazıyorlar gecenin
mürekkep balığının kanıyla
kanadına su kuşlarının

zaman,
yürüyor suyun üzerinde
kıyıya vardı varacak.

gün,
ilikliyor düğmelerini

BİNDOKUZYÜZALTMİŞDOKUZ *

irmede
ayak izleri yağmurun,
belli belirsiz

dizlerine uzanılası
portakal ağacı,
geçerken

lodos,
deniz kayığı özlüyor

havada
ezilmiş zeytin kokusu

gece
taşlık, su serini.
pervaneler
lüksün ışığına yanıyor.
biçimli çukuruyla sedir
-oturmuşluğun izi-

ay, sarmaşıkların arasından
göz göze geliyor çocukla
yitirecek birazdan
dokunulmamışlığını

---

* “insan için küçük ama insanlık için büyük bir adım” N. Armstrong

ÖĞLE UYKUSU

kertenkele
hızla kaçıyor
bilge zeytinin dibine
güneşle doyuruyor derisini

kum kıpırdıyor sessizlikte

kozalak çıtırtılar içinde

kayık
camını çatlatıyor denizin

beden
giysileri atıyor

uyku
öğle sonrasını bekliyor
bir de dem çekmesini kumrunun

balkon
denize uzanıyor

incir
yeşil bir zarfta büyüyor

dikenleriyle geriniyor
kestaneler denizin içinde
keyifle

bahçesine
giriyoruz
yazın

GÜNEŞ LEKELİ

mimoza
altın sözcüklerle konuşuyor
dökülerek yollara

kokuların mevsimindeyiz

sürekli küçülen gece
çatlak doğramalardan sızıyor odaya

balkon
kış yorgunu

çığlık
martıya yakışıyor en çok

yağmur,
sabahı da tutup elinden
getiriyor beraberinde
yaprakları öpüp geçiyor

kuşların diliyle
söyleşiyor zaman
güneş lekeli
artık düşlerim

KIRDA GÜN BATIMI

güneş kırılğan
kılıcını çıkarıyor
kınından
savuruyor
yukarıdan aşağı
kızıla boyuyor
boydan boya
kırılmış
kırı

bir zamanlar
kır, kırk gün
kırk ayrı kuyudan
içermiş suyunu
bulutlar, kırk ayrı
aynadan tararmış saçını.
oysa kırk kırık
ayna, kırk kör
kuyu yatıyor şimdi
kırdan

güneş
sokuyor kırılğan
kılıcını kınına
dönüp
gidiyor

LADES

içimdeki çocuğun yaz evi

hırçın haziran

suskunluk anlarını bile doldurarak
sessizliğin büyüsünü bozuyor
kuşlar, hiç durmadan

hırçın haziran,
martının diktiği
kayık desenli
balık işlemeli
mavi yorgana
sarılma vakti

içimdeki çocuğun yaz evi

gece,

ıslak, simsiyah ve kusursuz

uzanıyor eşikte.

kimbilir nerde

çocukken lades tuttuğumuz ay

- ışığını uzatırdı pencereden

hemen perdeleri kapardım

“aklımda” –

deniz bulutu çekerken üstüne

usulca çıkarıyorum içimdekini

EYLÜL

yabani kekikle ovuyorlar günü
tuzun ve kumun çağındayız
bozkırda bir fener
denizini arıyor
göz kırparak

eylül
bir görünüyor
kapıdan sonra
kaybolup gidiyor

incir ağacının
altında büyüyor gün
düşen ilk yaprak
ilk masalı çağrıştırıyor
çocuk belleğimde kalan

güneş bencilleşiyor
saklıyor kendini
dört kardeşten
yalnızca birinin
girerken koynuna

şarkılarını rüzgârın
yazdığı av başlıyor

DAHA SARI

adınla yaralı ağaç
kurudu bahçede
daha az giriyorsun
artık düşüme.
bir imge
kayboluyor yavaş yavaş
-yüzün -
bir nehir vazgeçiyor akmaktan,
sesin son kez
geçiyor sokaklardan,
bir şarkı sözsüz kalıyor,
kelebek bırakıyor kendini.

bu güz daha sarı geçecek

ÜÇ SARNIÇ

S, Ş ve S'ye...

acı su dolu
üç sarnıç
boşluğu yanlarında gezdiriyor

akordeon
utaniyor sesinden,
ikindiye
bırakıp gidiyor

anlıyorlar
dil ne kadar
zor dönüyor ağızda,
göz
hiç söz dinlemiyor

yayıyor,
kaplıyor yaşamı
bedeni yitmiş gölgeler
alıyor avucuna
sıkıyor

üç sarnıç
acılaştıkça
acılaşıyor

DEĞİŞİM/DÖNÜŞÜM

taş eve yontulur
gün geçtikçe
biraz daha ev

cam ateşin karşısında eğilir,
son kez
sonra kırılır

kilim ipliğın k hali

taş
cam
iplik
düşlerine girer
bir çocuğın
değışir

taş
cam
iplik
sestir
rüzgârı alır arkasına
girer pencereden
kâğıda düşer
dönüşür

SEN YAZ

baskın bir ıtır kokusuyla
yaz

avlu
ayaklarından alır
beyazlığını

arılar kurdelesı saçlarının
şeytan minareleri kulağına küpe

mandalin
rengini verirken sıcağı,
serin kuyu
derin gövden

zamanı kilitledim
taş evin odalarına

güneş, parmaklarının ucunda
kaçarken kömürlüğe
ateşböcekleri dokuyor
yavaş yavaş
cibinliğı...

gece.

KALIT

şaraba ¼z¼m yetiştir
bağı bozuma hazırla

ağağtan, nefes almayı
sabretmeyi, taştan
kuştan, konuşmayı
susmayı, denizden
ęocuktan, sevmeyi
¼ęren.

adımlla etiketle şişeleri
dağıt ¼l¼ evlerine

İLK TAŞ

buralarda
gizli bir
su yürüyünce
köklerine
yüreğin
merhaba
kalkar yürürlükten
alış
verişsiz kalır
oyun
arkadaşsız

ilk taş

kırmızı
kaplar bedeni
ölüm olur

beyaz
yayılr duvarda
muştı olur

kara
çoğalır
mezar taşında
leke olur

ŞİİR ALDATMASI

henüz
erken
ergen olmaya
ama
dün akşam
ne gördüyse artık rüyasında
şİİR aldatmış onu
bir de baktık ki
sabah,
kâğıtlar
sırılısıklam
sözcük
sırılısıklam
imge

ŞÜKRİYE HANIM

hiçbir gözle
kucaklaşmayan
bir çift mavi gözle
bakıyor
bahçeye
kıpırdayan dudaklarından
okunuyor geçmiş

sabahları mümeyyiz
çıkılıp akşamları
şehit dönülen
bir evde büyüyor
on birine kadar
osmanlı sonra
hep cumhuriyet'in kızı

dilsiz fotoğraflar birikiyor
kutularda, çözebilene :
iri arap atları koşulu faytonlar,
yazlık, kışlık sinemalar,
kahverengi yalanlarla bezeli
koyu telveli sohbetler,
bir kucak dolusu çocuk
okul bahçelerinden

küstüm çiçeği yetiştiriyor
saksılarda en çok,
dağıtıyor akraba evlerine

mavi gözleri
dibe çökmüş tortusu
uzaklaşan günlerin

hınzır rüzgar çıkıyor köşeden
alıp kaçırıyor her şeyi
ince bir toz
kalıyor üstünde fotoğrafların
kalıyor yaprağı düşemeyen
bir saatin takvimi

GÖLGEM/GÖLGENİZ

sabah
saçlarınızla çözülür

ilk
sizin kokunuz,
sokulgan sıcaklığınız

zamanı başlatırsınız

saydamlığını kıskanır
teninizin,
gökyüzü

gülüşleriniz
dağılır yüzüne
çocukların

küçük ellerinizi
tutar sabah
ilk adımını atmak için

gelir gölgeniz
gölgemin üstüne durur

PASTIRMA YAZI

dal çıt dese duyulacak
demiyor, dinliyor
konuşkan denizi

kış kavunu
kokusunu büyütüyor
dengeli dağılmış sarısıyla

yağmur
ritim tutuyor, yormadan

beyaz bir kedi
günü getiriyor eşığe

kusursuz maviye
açılıyor pencere

balkon
büyükannesi evin
mutluluk veriyor
sıcacık kucağında

yüzü,
erkenden
solmaya başlıyor günün

ŞİİR VE OYUN

borges

en zor bulmacaları seçiyor
pazar dergileri arasından
önce çözüyor
sonra seçiyor sözcükleri,
öyküsündeki labirenti kurmak için

kafka

satranç problemlerini seçiyor
atın, kalenin, piyonun sıkıntılarını,
en büyük açmazlarını oyun ortasının

bense

sokağı dinliyorum,
sokakta oynayan çocukları
onların sözcükleriyle kuruyorum Şiiri
sonra neşeyi, hüznü,
oyunbozanlığı da katıyorum,
çığlığı, zaferi, yenilgiyi de.
sonra çocuğun biri oyundan çıkıyor
annesi çağırdı diye
ben de bir sözcük eksiltiyorum Őiirden

GEZGİN

avucunda çiziliyken
yürüyeceği yolun haritası
yağmur damlalarına
uydurup adımlarını
baştan çıkmayı deniyor

denizde su suyla buluşurken
kulaklarda bir taşma sesi
olta, koluna takmış sözcükleri
denize dalıyor
takılan takılana

pusulası
ileriye gösteren bir işaret parmağı
kuzey yıldızıyla flört ediyor

yağmur ellerini okşarken
dağıldı dağılacak haritayı
kutusuna koyuyor

ay çok yakından geçerken
- sapsarı –
karanlığın üstüne düşüyor

KESTANE KEBAP

Edip'e...

kıştır
giderken
her kestaneciye
sapsarı bir köşebaşı bırakmıştır

kurulur mangal
kömürün sıcağı
çatlatır kabuğu
hassastır terazi
bir kefesinde kestaneler
bir kefesinde Edip'in dizeleri

kıştır
bir külah ateş aranır
sapsarı köşe başlarında

SIR DÖKÜLECEK

çınarlar çıplakken güzeldir sokağı
buğulu camlara çizilen
acemi resimleri çocukluğun
aynalarla konuşuyorum
içimde kış ıssızlığı bir otobanın

çatlatamadığım kabuğum
kamburum

düşümde
bir adam
yasemin taşıyor mendil cebinde
bembeyaz kokusunu
bırakıp
gidiyor

mürekkep ve sözcük
tükeniyor kağıtta
girişiyor bir zarfa
kayboluyor

duvarlar yükseldikçe
kalınlaşıyor kabuğum

aynalarla konuşuyorum yine
biliyorum,
ayna sırrımı saklayacak
sırı dökülene kadar

ARKADAŞIM RÜZGÂR

rüzgâr çağırıyor sokağa
çağırıyor oyuna

sabah, oyuna sokulmamış
itilmiş bir kenara.
akşam kimi bulacaksa
artık sokakta

arkadaş arıyor seslenerek
camı çalarak çağırıyor sokağa

çoktan emmişler sütünü
gecenin
sıcacık koynunda çocuklar

rüzgâr, çaresiz

KIŞ MASALLARI I

yaz
son otobüsle
ayrılır kasabadan

kış,
büyük hayal kırıklığı
balkon
alışır yalnızlığa
çorbanın
kokusu ısıtır evi
bahçe
içine kapanır

kış,
büyük unutulmuş
sıcaklığın ve ışığın
hafızadan silinişi

kış,
suskunluğun senfonisi,
yağmur damlaları
notaları seslendirir
camlarda

KIŞ MASALLARI II

az önce
yağmur geçti sokaktan
bulutu
ipte kurutuyor çocuklar
mandalları martılar

kıştan çıkmışız
güneşi bekliyoruz
sohbetiyle eritecek
içimizin buzlarını

nergislerin
nesi vardı bu yıl
bir telaş
fırladılar ortalığa
sonra da
kaybolup gittiler

KIŞ MASALLARI III

at koşturduk
bütün kış
damalı tahtada
fil yürüttük

soba
kendiyile konuşan
bir meczuptu

bazen
çay açıyordu
içimizin kilidini
bazen ıhlamur

ağaç
yakası bağı açık
omzunda bir ceket

bu yıl da
gökyüzünden gelmedi
pamuk helva,
ninemin
tatlı bir yalanıydı,
kandıığımız

DÜN EVDE YOKTU

İlhan Berk'e...

mahyası
söndü sözün, şiirin

tam da
süt dişleri tekrar çıkarken
dizelerin

uzun bir yaşamın
heybesinde
uzun bir adam

yoktu dün evde
bugün
otları sayıyor
otları sayıklıyor
uzak bir yerlerde
kendini de
içlerine katarak

öksüz kalıyor
sıkıntısı,
bir bardağa
bardak olarak
bakamamanın

MEVSİMSİZ KAHVE

sen sanki
saçlarınla konuşuyorsun
ya da saçlarında
kuşlar

bir portakal çürür ya
mermer üstünde,
kokusu aranmaz olur
öyle bir kaybolma isteği içimde

ilk görüyordum seni
söz mü yağıyordu
yaprak mı üzerine
bir mevsimsiz kahvede

ağaçlar anlar
en çok seni
gözlerini dikip gökyüzüne
yağmuru beklerken
içine mi dışına mı

saçların konuşuyor yine,
sözü ağzından alıp
ya da kuşlar
saçlarında

ÖĞLE UYKULARI

yüzümü sesinle yıkayacak kadar
bir yakınlık
aramızdaki

karşılaştığımızda
öğle uykularıyla
büyüyen
çocuklardandın
anladım

eşitleyenlerden
yazla
uykusunu öğlenin

saçlarını toplayışından belki
belki ince parmaklarından

öğle
ve
uyku

şarabın uyuşukluğu değil de
masalın uyuşukluğu sanki,
bir uyku,
öylesine

güneşin yorduğu anlarla
serin bir karpuz dilimi
arasındaki zamanlarda
bir fayton dolaşırdı
başboş
kenti,
gezdirirdi
uykuyu
sokaklarda

odalara girerdi
basarak ucuna
parmaklarının

var mı
hatırlayanı şimdi?

TERZİ MASALI

S., N. ve S.'ye...

üç varmış
üç yokmuş

biri çizmiş
biri biçmiş
biri dikmiş

düğmeler mühürleri

her şeyleri ölçülü biçili

kumaşlara batmış da
iğneleri,
kalplere
batamamış hiç

balkonda
üç kumru
boyunlarında iplikleri

üç yokmuş
üç varmış

BOL MASAL

kış

günü
erken gönderirler eve

gece
korkar karanlıktan
yakar göğün
bütün ışıklarını

odunları
çiğnemedен yutar
soba
bir külâh kestane
bol masal

iki kişi
bir olur
kovar soğuşu
yataktan

ESKİ SMYRNA HAVALARI

rüzgâr
incitmekten korkar toprağı
usul usul yürür
tepenin kulesinde

böyle havalarda

smyrnalılar döner kente
buluşurlar tapınakta
athena'nın dizi dibinde

uzun ince adam
kazmasıyla
dokunur tarihe

hacı mutso
çıkarcapının önüne
tütünü
bırakır kağıdın kucacağına
kalın parmaklarıyla

böyle havalarda

saatini şaşırır üzümler
mevsimsiz uyanır,
çıldırır bağ

büyük komutan
bir düş içinde yuvarlanır
taşır kenti
bir evi taşır gibi

şairin
avucunda
asanın pütürlü eli,
bir rehberdir
bir çocuktur
önü sıra yürüyen,
gözleri.
ucunda dilinin
günlerdir yaşayan bir dize,
gerisini getirip de
bırakır geleceğe

GÖL'ÜN KÂBUSU

güneşten mi sormalı zamanı
girişinde durmuş kentin
eğilmiş taş bir levhaya

damıtılmış hava
ve eski kent

bozuyor sessizliği
anlatırken kendini

keşif
mağaraya çekiliyor,
çekiliyor içine,
küçülüyor
bir resim oluyor tavanda

deniz
küçük bir göle
dönüşüyor rüyasında
uyanıyor
çığlık atarak

bir kirpi oku
otların arasında,
bir mühür:
yaşadım
ve çekip gittim

KENDİYLE KUCAKLAŞIR

şimdi bıraksan
sözcüğü
boşluğa
ne yana savrulur,
mevsimse yaz

sıcak
kuşatıyor kenti
yavaş yavaş
ve terk ediliyor

güzelliğin ıssızlığı

kalan geride,
pullanmış günler
zarfa özenle konmuş
ve el yazıları

insan
yalnız kendiyile kucaklaşır
yazsa mevsim
kent hatırlar artık
kendi sesini

ıssızlığın güzelliği